

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR ADOCTRINAT

Soc un nen adoctrinat. No em fa cap vergonya admetre-ho. De petit, quan em van portar a l'escola pública, em feien cantar el *Cara al sol* cada matí, amb el braç alçat fent la salutació feixista. Mentre ho feia no perdia de vista els dos retrats que penjaven damunt la pissarra. Els recordo com si fos ara. Eren les cares de Franco i Primo de Rivera, que aprovaven en silenci el ritual imposat a aquell nen de set anys que repetia mecànicament aquella estranya cançó. Per si això no fos prou, també he de confessar un altre pecat de joventut. Soc un nen segregat. En aquella escola on vaig passar un parell d'anys ens segregàvem per orígens. Els castellans i els catalans érem com dues comunitats paral·leles, els forasters i els d'aquí de tota la vida. Ho teníem tan assimilat, ho sentíem tant entre els nostres que, quan sortíem al pati i havíem de fer els equips per jugar a futbol, la nostra manera natural de muntar-los era per l'origen. Els catalans contra els castellans. Així, sense cap tipus de recança ni remordiment.

Uns anys més tard, vaig anar a un col·legi on em van tornar a segregat. Com tant famílies, els meus pares van haver d'acceptar la tutela obscena de l'Església per fugir d'una escola pública desprestigiada. I així vaig passar-me vuit anys envoltat només de nens, no fos cas que alguna dona em contaminés l'esperit. I vam créixer, rebent l'adoctrinament d'un sistema escolar classista i castrador que ens rosegava l'alegria infantil amb un poti-poti de culpa, càstig i pecat. I tot en castellà, només faltaria, castellà en els llibres de cal·ligrafia i en les classes d'història i en les explicacions del professor de Reus que ens feia matemàtiques.

Ara diuen que volen regenerar l'escola catalana. No m'estranya. Els ha de molestar tant, malgrat les mancances i les retallades, que el nostre sistema educatiu públic sigui un model d'integració, que no separa la gent per la llengua que parla o pels calés que tenen, que no discrimina per creences religioses o pel sexe... És normal. En el fons són els mateixos gossos, ni tan sols s'han canviat de collar. Són els que van rebregat l'escola de la meva infantesa, els que la van embrutar i desprestigiar. Pobrets, són tan inútils que ni tan sols van saber adoctrinar-me com cal.*

LLUÍS GAVALDÀ
Cantant

AIXÍ FA DE MARE

PERE TORDERA

VICTÒRIA CARDONA “EL MILLOR CONSELL ÉS NO DONAR-NE”

FRANCESC ORTEU

Els pares som patidors, perfeccionistes i amb un amor propi que caldria guardar-nos a la butxaca.

Tot va lligat.

Podem desfer-nos del sentiment de culpa repetint-nos que no som perfectes i intentant rectificar. Fem un favor als fills quan veuen que també nosaltres fem coses malament i és bo que ens ho puguin retreure i riure junts dels nostres defectes.

I saber-se disculpar...

Si no demanem perdó de tot cor quedem intoxicats, i sense l'alegria de viure i de valorar les persones i les circumstàncies bones que ens envolten. Convé tenir mala memòria per als greuges, saber perdonar i oblidar. Cal entendre les emocions negatives dels fills i tractar-los amb més afabilitat si estan preocupats.

Tens nets.

Quatre, d'entre quinze i vint-i-tres anys. Al principi de ser àvia vaig dir alguna cosa sobre educa-

ció, però em vaig adonar que no podia interferir i vaig aprendre a callar. El millor consell que puc donar als avis és que no donin gaires consells. Els fills ja han viscut a la mateixa família i saben què pensen els seus pares.

Què passa amb els adolescents?

Entre avis i adolescents hi sol haver una complicitat que beneficia totes dues generacions. Uns i altres s'han d'adaptar als canvis i s'entenen mútuament. Els avis no veuen la poca traça dels adolescents, ni el seu mal humor. I als adolescents els va molt bé el ritme més reposat dels avis.

Quan observes famílies, què et preocupa?

Que tots vivim massa de pressa i envoltats d'imatges que ens priven de pensar. Portem el món a la butxaca, al mòbil, i això és massa. El consum ens ha enxampat a tots. Ves a saber si forçats per la crisi aprendrem a simplificar i a no necessitar tantes coses...

Orientadora familiar i mare veterana de 5 fills que passen dels 50. Bloguera respectada i premiada, publica 'Educar en 100 piulades, l'abecedari de les persones positives' (La Vocal de Lis). Podeu consultar 'vidadefamilia.org'

Ensenyar a no necessitar.

Si ens tornem més austers, descobrirem que no cal anar tan accelerats, que no necessitem tantes foteses. És el temps i no els diners la clau de la felicitat. Els fills desitgen la nostra tendresa i que estiguem per ells. Hem d'incorporar a les nostres agendes un valor necessari: la lentitud.

Cert.

Hem d'estimular l'observació de la natura, de la bellesa. Contemplar el món és un plaer més gratificant que consumir. El consum ens enganxa perquè tenim carencies afectives que podrien solucionar-se amb més estones compartides.

Com continues fent de mare?

Quan els fills ja tenen la vida encaminada, cal seguir estant present i disponible per al que els calgui. És curiós que els fills sempre et vegin jove i capaç de tot. Es tracta de compartir alegries o de consolar. I celebrar les coses.

Per què?

Cal esforçar-se per reunir fills, joves, gendres, nets, tot i acceptant que pot faltar algú. I també s'ha d'estar disposat a afegir algun plat a taula quan algú es presenta sense avisar. És una sorpresa que s'agraeix.

A vegades els imprevistos incomoden.

En l'actual etapa de la meua vida agraeixo molt qualsevol visita espontània dels nets. Veig que els agrada venir a casa. Sempre m'han ofert molta tendresa.*

DIRECTORA
Esther Vera
DIRECTOR FUNDADOR
Carles Capdevila

SUBDIRECTOR Jordi Cortada
COORDINACIÓ Aure Farran
DIRECTORA D'ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ Rosa Rodon
FOTOGRAFIA Xavier Bertral
i Ruth Marigot
LLENGUA Albert Pla

ARA
C/ Diputació, 119. 08015 Barcelona
Telèfon: 93 202 95 95
Correu electrònic: info@ara.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència